

1

Wie ik ben

Het zal je verbazen hoeveel mensen denken dat ze bijzonder zijn. Sommigen lopen naast hun schoenen van trots omdat ze iets kunnen dat niet iedereen kan. Anderen zijn juist doodsbenuwd dat ze vreemd worden gevonden omdat ze een beetje anders zijn. Maar dat is allemaal niks speciaals. Om echt bijzonder te zijn moet je iets kunnen dat absoluut abnormaal is. Iets waarvan de wereld versteld staat en niet kan begrijpen hoe je het voor elkaar krijgt. Van zulke mensen zijn er niet veel, daar ben ik inmiddels wel achter. Ik moet je daarom iets vertellen dat je zal verbazen: ik, Jochem Veldblom, ben zo'n bijzonder iemand.

‘Wat een opschepper,’ zul je denken, ‘wij zijn allemaal gewoon en jij bent zeker bijzonder?’

Ik zou dat ook denken als iemand anders het zei, maar voor mij geldt het echt. Bovendien zeg ik het niet zomaar. Er is genoeg bewijs voor en ik heb mijn gaven keihard nodig gehad, toen de problemen in onze stad Adershoek zich opstapelden.

De blikken

Om je duidelijk te maken hoe ik erachter kwam, moet ik minstens vijf jaar terug in de tijd. Ik was een jaar of zes toen ik merkte dat ik niet was zoals de anderen. Het kwam door de blikken van sommige mensen: ik werd bekeken. Eerst dacht ik dat mijn haar misschien stom zat of dat ik mijn broek achterstevoren aanhad. Maar in de etalages die ik voorbijliep, zag ik eruit als de normaalste jongen. Niet groter of kleiner dan de meeste van zijn leeftijdsgenoten, met donkerblond haar, dat redelijk netjes zat. Waarom dan die blikken?

De eerste keer dat ik werd aangekeken, was toen we door het park naar de kerk wandelden. Ik liep een paar meter achter mijn ouders langs een ouder echtpaar. De vrouw richtte haar blik op mij en stootte de man aan met haar elleboog. Ze fluisterde iets, waarna zijn wenkbrauwen omhooggingen. We hadden even oogcontact. Vlug rende ik naar mijn moeder en greep haar hand, terwijl ik naar achteren gluurde. Het stel volgde ons. Ik duwde mijn hoofd in mijn moeders jas en durfde niet meer te kijken. Ik was pas zes jaar, moet je weten.

‘Je zit toch niet je neus af te vegen aan mijn mooie jas?’ zei mijn moeder en ze duwde me van zich af.

We liepen de trappen op en gingen door de grote deuren van de kerk naar binnen. Bij de kapstok kon ik nog net zien hoe het echtpaar me volgde in de kerk. Zelfs in de kerk! Was er dan niets meer heilig?

Toen ik eenmaal zat, gebeurde er opnieuw iets. De dominee was de steile trap opgeklimmen naar zijn houten hokje, halverwege de vloer en het plafond. Vanaf daar kon hij iedereen in de kerk goed zien. Midden in zijn preek was zijn hoofd rood aangelopen en juist op dat moment keek hij naar mij. Het leek of hij me voor het eerst zag en hij viel stil. Hij boorde zijn blik recht in mijn ogen, alsof hij iets had gevonden waar hij al lang op wachtte. Ik werd verlegen, dus deed ik of mijn veter loszat en boog diep voorover. Toen ik weer overeind kwam, preekte hij alweer verder, maar ik begon erover na te denken.

De dagen erna volgden er meer blikken. De mensen hadden het waarschijnlijk over mij gehad en stootten elkaar aan als ik even niet keek. Sommigen draaiden hun hoofd snel weg als ik dichterbij kwam. Een paar keken me aan en groetten me, zoals de bakker. Hij knikte naar me als ik langskwam. Niet zoals hij naar andere kinderen knikte. Nee, naar mij keek hij net zoals hij naar de dominee keek, naar de burgemeester en de politieagenten van de stad. Maar dat had ik toen nog niet door. Nu weet ik wat ik in zijn blik zag: het was respect.

En wat vonden mijn ouders?

De blikken van de mensen bleven, ook toen ik ouder was. Niet zo lang geleden nog zat ik bij de kapper. Er waren daar aan twee kanten rijen met spiegels. Ik zat aan de rechterkant en kon in de spiegel precies twee vrouwen zien aan de overkant. Ze hadden elk een grote droogkap boven hun hoofd. Bij allebei lag een tijdschrift op schoot, dat ze niet lazen. Ze waren te druk met praten.

‘Zou het hem echt zijn?’ vroeg de ene vrouw aan haar buurvrouw. Ze zei het zacht, maar ik kon het toch verstaan.

‘Nee, dat is onmogelijk.’

Ik zag hoe de andere vrouw zich moeizaam draaide, met de kap rond haar hoofd. Ze probeerde mijn kant op te kijken.

‘Het kan toch niet waar zijn. We moeten een handtekening vragen,’ fluisterde de eerste, die zich half had omgedraaid.

‘Ik schaam me dood met die kap,’ reageerde de ander. ‘Toe, doe niet zo dom. Ga recht zitten.’

Op dat moment begon de kapster mijn haar te föhnen, zodat ik niks meer hoorde. Ze draaide mijn hoofd opzij en ik keek even naar de man naast me. Hij had een zonnebril op, terwijl we toch binnen zaten, en hij deed me denken aan iemand die ik weleens op tv had gezien. Zou hij net zoveel last hebben van die blikken als ik?

Sommige mensen zagen kennelijk dat ik bijzonder was. Dus dan zou je denken dat het mijn ouders ook allang was opgevallen. Maar dat is niet zo. Ik heb nooit iets aan ze gemerkt. Vreemd toch? Zij waren mijn hele leven zo dicht in de buurt. Wisten zij het niet of wilden ze het niet laten merken? Ik heb hierover twee theorieën.

De eerste is de vakantie-aan-zee-theorie. In het begin vind je die vakantie bij het strand heel bijzonder. Je hoeft alleen maar de camping af te gaan en dan ben je bij de zee. Maar na een week is het gewoon geworden. Nog steeds leuk, maar niks bijzonders. Je loopt door het hekje, steekt de straat over, passeert een paar winkeltjes en ja hoor, daar is hij weer, de zee. Net als gisteren en eergisteren. Morgen zal het niet anders zijn. Zo keken mijn ouders misschien ook elke dag naar hun speciale zoon. Leuk dat ie er is, maar niks bijzonders.

Mijn andere theorie noem ik de sprookjestheorie. Die begint bij de vraag of mijn ouders wel mijn ouders zijn. Misschien hebben ze me als baby voor de deur gevonden of overhandigde een mysterieuze vreemdeling ze in het donker een bundeltje doeken. Een bundeltje dat even later begon te huilen. Zoals in sprookjes een prinses bij een molenaarsgezin wordt onderge-

bracht, zodat ze normaal kan opgroeien. De molenaar en zijn vrouw denken dat het een arm weesje is. Het meisje groeit op en heeft gewone vriendjes en vriendinnetjes, totdat een lakei van het kasteel haar ophaalt. Ze moet de eenvoudige molenaarsfamilie en haar kameraadjes achterlaten en komt erachter dat zij koningin zal worden. Later zal ze naar de vriendjes van vroeger glimlachen vanuit haar koets, als die stopt voor de molen. Het gezin rent naar buiten en buigt diep voor haar. Ze durven haar niet meer te omhelzen, maar zij stapt naar ze toe en slaat haar armen om hen heen. Ze is niet vergeten hoe goed deze simpele mensen voor haar hebben gezorgd. Als ze weer teruggaat naar het kasteel, laat ze een zak met gouden munten achter, zodat de molenaar niet langer in armoede hoeft te leven.

Zoiets zou ik ook doen! Wat zouden mijn ouders blij zijn als ik in een Rolls-Royce aan kwam rijden en een zak geld voor ze meenam. Niet dat ze zo arm zijn, maar ze zouden toch opkijken. Hun gewone zoon die beroemd blijkt! De burens zouden ernaar vragen en in de kerk zou er gefluisterd worden als ze binnenkwamen. Wacht! Ik zou met ze meegaan naar de kerk. Iedereen draait zich om, een paar mensen staan op om me de hand te schudden en de dominee heet me speciaal welkom vanaf zijn hoge preekstoel. En ik blijf heel gewoon doen, om-

dat het me niet heeft veranderd. Wat zouden ze daar nog lang over napraten.

Ik bestudeerde mijn babyfoto's en kon niets anders ontdekken dan dat ik altijd bij mijn ouders was geweest. Mijn oma beweert regelmatig dat ik als twee druppels water lijk op mijn vader. Dat haalt de sprookjestheorie onderuit. Maar het kan een truc zijn. Misschien zit oma ook in het complot. Ik lijk trouwens helemaal niet op mijn vader. We hebben misschien dezelfde kleur haar en ogen en mijn gezicht heeft dezelfde langwerpige vorm, maar voor de rest zijn we totaal anders. Ik heb uiteraard geen baard, ben een stuk kleiner en doe ook heel andere dingen. Mijn vader werkt de hele dag en leest de rest van de tijd zijn krant of kijkt tv. Ik ben de hele dag op school en daarna op avontuur, kijk dan een paar series en lees 's avonds nog een fantasyboek. Ik ben er gek op, maar mijn vader vindt het onzin. 'Waarom lees je niet over dingen die echt kunnen gebeuren?' vraagt hij dan. Alsof mijn series en boeken niet in het echt zouden kunnen. Je ziet het, mijn vader en ik lijken totaal niet op elkaar.